

Οἱ λάκκοι, οἵτινες 10 καὶ 15 μ. ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀρχαιοτήτων ἐκεῖ ἐσκάφησαν, εἶνε πάντες τόποι ἀφοδεύσεως τῶν περιοίκων. Ἐνῶ ἡ ἐπιτροπὴ ἐπεθεώρει τὰ μέρη ταῦτα, ἀκουσίως ἐγένετο αἰτία διαταράξεως τῆς ἡσυχίας πολλῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου ἐν ἀνοικτῷ ὄριζοντι, ἐξετέλουν μίαν τῶν φυσικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν. Παραστήρησε δὲ ὅτι οὐχὶ μόνον ἄνδρες εἰς τοῦτο κατεγίνοντο, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες, — μακρὰν ὁμῶς τῶν ἀνδρῶν, ἵνα μὴ παραβλαφθῇ ἡ ἡθικὴ καὶ ἡ αἰδώς. Ἀπὸ τῆς ὥρας δὲ, καθ' ἣν εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἀνασκαφέντι χώρῳ, μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἀνεχώρησεν, ἐμέτρησεν 20 εἰσπνεόμενους καὶ ἐξερχομένους, καὶ δὲν προσχώρησεν εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν, ἀποκαμοῦσα.

Λαβοῦσα δὲ ὑπ' ὅψει ἡ ἐπιτροπὴ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας διὰ τοιαύτας ἐργασίας, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν οὐς εἶδε, κατώρθωσεν, ἀλλὰ τότε μόνον, νὰ ἐξηγήσῃ πόθεν τὸ μέγα ποσὸν τῶν περιττωματικῶν ὑλῶν αἵτινες εἰς πολλὰ μέρη καθαυτὸ κατακλύζουσι τοὺς λάκκους τοὺς σκαφέντας πρὸς ἄλλον σκοπὸν. Διότι ἀλλαχοῦ μὲν, ὡς κατὰ τοὺς ἐγγύτερον τοῦ φυλακείου λάκκους, τὰ ἀποκρίμματα εἶναι πρᾶγματι σπανιώτερα· ἀλλαχοῦ ὅμως ὑφύονται ἐν εἵδει λοφίσκων, ἀλλαχοῦ δὲ τέλος, ὅπως παρὰ τὰ ἀπομεινάρια ταπεινῆς στοᾶς πρὸς τὸ ΝΑ μέρος κειμένης, καθαυτὸ λίμνας σχηματίζουσιν.

Ὡς νὰ μὴ ἤρκουσιν δὲ οἱ λάκκοι οὗτοι, οἱ φιλόανθρωποι περιοικοὶ ἐκτείνουσι τὰς πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἐδάφους ἐργασίας αὐτῶν καὶ πέραν ἔτι εἰς μακρὰν ἀκτῖνα. Οὕτως ὥστε χωρὶς ὑπερβολῆς ἡ ἐπιτροπὴ δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι, τὸ τριγωνικὸν διάστημα, τὸ ἔχον μίαν μὲν πλευρὰν ἀπὸ τῶν τελευταίων πρὸς τὸν σιδηροδρόμον οἰκίῶν μέχρι τοῦ φυλακείου τοῦ φύλακος τῶν ἀρχαιοτήτων, δευτέραν δὲ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ πυργίσκου τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ

τρίτην ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ σταθμοῦ, — εἶναι ἀπόπατος εἰς ἀνοικτὸν ἄερα.

Προσθέσατε εἰς ταῦτα ὅτι τὰ περίξ οἰκόπεδα συνθηστάτα δέχονται τὰ ἐκ τῶν κάρρων τῆς καθαριότητος σκύβαλα, ὅτι ἐντὸς τῶν λάκκων, τῶν σκαφέντων πρὸς ἀρχαιολογικοὺς σκοποὺς, πανταχοῦ λιμνάζουσιν ὕδατα καὶ καθιστῶσι μεγάλας ἐκτάσεις πράσινα καὶ δυσώδη τέλματα· προσθέσατε ἔτι ὅτι, ἐκεῖ παρὰ τὴν μάνδραν τὴν χωρίζουσιν τὴν πεδιάδα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, ἡ ἐπιτροπὴ ἀπῆντησε νεαρὰ ἱχνη καύσεως ἐνδυμάτων, — βεβαίως εὐλογικῶν τινος, — καὶ ἔχετε ἀσθενεστάτην εἰκόνα ἐν ἣ διατελεῖ ὁ περὶ τὴν πόλιν οὗτος χώρος.

ΣΤ'.

Ἄλλ' ἢ κατὰ τὰ μέρη ταῦτα, ὅσα μέχρι τοῦδε περιέγραψεν ἡ ἐπιτροπὴ, ἐπικρατοῦσα ἀκαθαρσία, δύναται νὰ λογισθῇ ὡς ἀστείότης, ὡς παίγνιον, πρὸ ἐκείνου τὸ ὁποῖον πρόκειται ἢ ἢ μῖν νὰ ἀκούσῃτε.

Ἐπάρχει σχολὴ τις ποιητῶν καὶ καλλιτεχνῶν ἐν γένει, ἐσχάτως ἀναπτυχθεῖσα καὶ ἀρκετὰ μεγάλως διαχυθεῖσα ἀνὰ τὸν κόσμον, ἡ σχολὴ τῶν πραγματικῶν, τῶν *réalistes*. Ἡ σχολὴ αὕτη, ἀντιδρῶσα πρὸς τὴν τῶν ἰδεολόγων καὶ τὴν κλασσικὴν, ἀλλὰ κυρίως πρὸς τὴν πρώτην, ἐνόμισεν ὅτι εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς οὐχὶ τὸ ὑπὲρ φύσιν ἔπρεπε νὰ ζωγραφίσῃ, ἀλλὰ τὴν φύσιν αὐτὴν ἔπρεπε νὰ μιμηθῇ, καὶ ταύτης, καλῆς ἢ κακῆς, πλουσίας ἢ πτωχῆς, εὐπρεποῦς ἢ ἀπρεποῦς, σφριγώσης ἢ ἀπονεναρκωμένης, εὐειδοῦς ἢ δυσειδοῦς, τὴν ἀπεικόνισιν νὰ ἐπιδιώξῃ.

Ἄν τῆς τῶν πραγματικῶν ταύτης σχολῆς ποιητῆς τις φαντασθῇ ποτε νὰ ἀπομιμηθῇ τὸν Δάντην, καὶ εἰς τὴν ἐξεικόνισιν τῶν ἐν τῷ Ἀδῷ μαρτυρίων, δυσκολεύεται νὰ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 400)

Εἰς μάτην ἠθέλομεν ἀποπειραθῇ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὰ αἷτια, δι' ἃ ὁ Μαῦρος προσεκολλήθη ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν Σανούτον. Ἦτο φιλοχρήματος; Ἦτο φιλόδοξος; οὐδέτερον. Ἦτο φιλόκαινος; Ἦτο ῥωμαντικὸς ἀφρικανός; Ἠγάπα τὸν περιπετειώδη καὶ τυχοδιωκτικὸν βίον; Ἴσως. Ὁ Σανούτος ἀνεξήτει πρὸ πολλοῦ τοιοῦτόν τι πλάσμα. Εἶχεν ἀνάγκην ἀνθρώπου τινὸς ἔχοντος τὴν ἀφοσίωσιν ἅμα καὶ τὴν ἀναίδειαν τοῦ σκύλου. Ἐπεθύμει νὰ εἶναι ὡς αὐτός, βέρους *κάνις* ἐτ *γάλλους τσύνικους*, ἀληθῆς κύων καὶ ψευδὴς κυνικός. Ὅθεν ἡ φύσις εἶχε προλάβει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ταύτην καὶ εἶχε πλάσει τὸν Μαῦρον. Αἱ δύο αὗται φαντασίαι ἀπετέλεσαν συνοικέσιον, καλῶς ἡρμοσμένον. Ἀλλὰ τὰ καλῶς ἡρμοσμένα συνοικέσια εἶναι ἐνίοτε καὶ τὰ ἐγγύτερα πρὸς τὸ διαζύγιον. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Μαῦρος δὲν εἶχεν ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ συναλλάγματος τούτου,

ἐνῶ ὁ Σανούτος εἶχε καρπωθῇ, κατὰ τὸ φαινόμενον, πάντα τὰ κέρδη. Ἐρωτάς, πάθη, ὄργια, ἐκδικήσεις, ὀμότητας, τὰ πάντα εἶχεν ὑπηρετήσῃ ὁ Μαῦρος ὑπὲρ τοῦ Σανούτου. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ὁ ταλαίπωρος, τί ἀπέλαυσεν; Ἐπηρετήσῃ τι ὁ Σανούτος εἰς τὸν Μαῦρον, ἐμεσίτευσεν εἰς ἔρωτά τινα αὐτοῦ; Ἐρωτά; Ἀλλ' ὁ Μαῦρος οὗτος δὲν ἠγάπα τὰς λευκάς γυναῖκας. Ἠσθάνετο ἀποστροφὴν καὶ ἀντιπάθειαν πρὸς αὐτάς. Εὐτυχῶς ὑπῆρχον ἐν Βενετίᾳ πολλαὶ Αἰθιοπίδες. Εἰ δὲ μὴ, ὁ Μαῦρος θὰ ἠναγκαζέτο νὰ ἀπέχη ἄκων ἀπὸ τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ καὶ θὰ μετεμορφόυτο εἰς εὐνούχον φυλάττοντα τὸ χαρέμιον τοῦ Σανούτου. Καὶ ὑπὲρ τί-νος νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἀγνείαν ταύτην, εἰς τίνα νὰ τὴν ἀφιερῶσιν; Εἰς τὸν Ἀλλάχ; Ἀλλ' ὁ Ἀλλάχ οὐχὶ μόνον δὲν συνιστᾷ τὴν παρθενίαν εἰς τοὺς πιστοὺς λατρευτάς του, ἀλλ' ἐπιτρέπει εὐμενῶς τὴν πολυγαμίαν εἰς αὐτούς. Ἀλλως δὲ, οὐδεμίαν σχέσιν εἶχεν ὁ Μαῦρος πρὸς τὸν Ἀλλάχ. Περιέμε-νεν ἐξ ἑαυτοῦ τὰ πάντα, καὶ οὔτε τοῦ Ἀλλάχ οὔτε τοῦ Σανούτου τὴν σύμπραξιν ἐδέχθη ποτέ. Ὁ Σανούτος τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ ἀμοιβαιότητα ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ λίαν ἐνωρίς κατενόησεν ὁ Μαῦρος ὅτι ὤφειλε νὰ ἀρκεσθῇ εἰς μόνην τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην. Διότι αὐτός ὁ ὑποσχεθεὶς τὸν προέτρεπε νὰ μὴ πιστεύῃ καθ' ὅλου τὰς ὑποσχέσεις. Καὶ ταῦτα μὲν καλῶς, οὐδ' ἀπῆτει ἀμοιβὴν τινα ὁ Μαῦρος.

Ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀνακαλύψει παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ ἄλλου εἶδους ἀμοιβήν, τὴν ἀχαριστίαν. Καὶ

εὔρη νέας Στύγας καὶ νέας Ἀχερουσίας καὶ νέα βασιανιστήρια, ὅπως ἐν τούτοις τιμωρήσῃ τοὺς δημοτικούς ἀρχοντας καὶ τὰς προϊσταμένους ὑγειονομικάς ἀρχὰς κράτους τινός, — ἡ ἐπιτροπὴ θὰ συνεβούλευεν αὐτῷ νὰ ἔλθῃ πρὸς μικρὸν ἐν τῷ Β' δημοτικῷ Νεκροταφείῳ, κειμένῳ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, ἐντὸς τῆς πόλεως, ἂν θέλετε, καὶ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ προσέξῃ τοῖς ἐν αὐτῷ κεκοιμημένοις, νὰ χωρήσῃ πρὸς τὸν δυτικὸν περιβάλλοντα τοῖχον καὶ νὰ ὑπερπηδήσῃ αὐτόν. Τοῦτο ἅμα πράξῃ, θὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου· διότι θὰ εὑρεθῇ πρὸ εἰκόνης, ἐν μέσῳ ἀρωμάτων, ἅτινα μόνον εἰς παρρησίαν ἀπομίμῃσιν θαντοῦ κολάσεως θὰ εὑρουν τὴν ἐκυτῶν θέσιν.

Εἶνε γνωστὸν πόσον δυσκόλως στεροῦνται οἱ ἔχοντες οἰκίαν ἐν Ἀθήναις τῶν ἐν βόθροις κρυπτομένων ἀπομεινარიῶν τῆς τροφῆς, καὶ πόσον πεισμονὸς ἐπιμένουσι νὰ φυλάττωσιν αὐτὰ ἐν τοῖς λάκκοις τοῖς ἐσκαμμένοις ὅτε μὲν ὑπὸ τὰς οἰκίας, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τὰς αὐλὰς, πάντοτε ὅμως παρὰ τὰ φρέατα· καὶ γνωστὸν ὁμοίως εἶνε πόσον δυσκόλως πείθονται οἱ κύριοι οὗτοι μετὰ εἰκοσάδας ἐτῶν νὰ κενώσωσι καὶ καθαρίσωσι τοὺς λάκκους τούτους. Μεθ' ὅλην λοιπὸν τὴν ἐκ τῆς δυστροπίας τῶν οἰκοδομητοῦν δυσκολίαν, ἣν εὐρίσκουσιν οἱ νυκτερινοὶ ἐργάται ἐν Ἀθήναις, — ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸν ὀπισθεν τοῦ Νεκροταφείου χώρον θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι, οἱ σκότιοι οὗτοι ἄνδρες, ἐκτελοῦσι τὸ ἑαυτῶν καθήκον, ὅπως ὀλίγοι τῶν λοιπῶν ἐργατῶν. Διότι ἐν τῷ χώρῳ, οὗτινος πρὸ μικροῦ ἐμνήσθη ἡ ἐπιτροπὴ, τοσαύτην ἐκ τῆς ἀνωτέρω ὕλης ἔχουσι συντάξαι καὶ συσσωρεύσει, ὥσπιν οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς αὐτὸς θὰ ἠδύνατο νὰ καθαρίσῃ, οὐ μόνον τὸν Ἰλισσόν, ἀλλὰ καὶ τὸν Κηφισσὸν καὶ τὸν Ἡριδανὸν καὶ εἴ τινα ἄλλων ποταμῶν ἐν αὐτῷ ἀπολύων.

Ἄν περὺς ἢ προπερὺς ἄλλοι ἄγροὶ παρακείμενοι ἦσαν οἱ καρπούμενοι τοῦ ἐξαιρετικοῦ τούτου διὰ τὴν γεωρ-

γίαν λιπάσματος, μόνον ὁ ἐπιστάτης τοῦ Νεκροταφείου, ὁ ἱερεὺς καὶ περίοικοί τινες, δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι, δεικνύοντες τὸν τόπον *ubi Troia fuit*· ἀληθῶς ὅμως σήμερον οὐδὲν ἄλλο ἐκεῖ φαίνεται ἢ μὴ χλοάζοντες ἄγροί. Ὅτι ὅμως ἐρέτο: δύο ἄγροί, ὁ μὲν ἰδιωτικὸς, ὁ δὲ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, εἶνε οἱ εὐτυχεῖς προνομιούχοι ἐν οἷς ἐρρίφθησαν πάντα τῶν ἀποπάτων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων τὰ περιεχόμενα, τοῦτο ὁ θέλων δύναται ἰδίαις αἰσθήσεσι νὰ ἀντιληφθῇ ἐρχόμενος ἐν ᾧ χώρῳ καὶ ἡ ἐπιτροπὴ.

Ὁ ἰδιωτικὸς ἄγρός εἶνε κατακεκλυσμένος ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἐκ τῶν ἀντικειμένων τούτων τῆς ἐλληνικῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, σχηματίζοντων λίμνην ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ὑφύονται νησίδρια ἐν εἰδει σωρῶν ἀμέτρητα. Καὶ ὡσάν ὁ ἄγρός οὗτος μόνον ἐκ πετρῶν ἀποτελεῖτο, καὶ τὰ ἀνωτέρω λιπάσματα μὴ ἤρκουν νὰ βελτιώσωσιν αὐτόν, — καὶ ἄλλο εἶδος λιπάσματος, ζωϊκωτέρας ἐτι ὕλης, προσετέθη. Τὸ σκῆνωμα πτωχοῦ τινος ὄνου, ὅστις βασανισθεὶς καθ' ὅλον τὸν μακρὸν ἢ βραχὺν βίον, ἀναπαύει ἥδη τὰ κεκμηκότα αὐτοῦ μέλη καὶ καταγίνεται, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον φανῇ χρήσιμος τῷ ἀχαρίστῳ αὐτοῦ κυρίῳ, ὅστις καὶ θανὼντα βασανίζει ῥίψας ἐντὸς λίμνης κοπράνων.

Παρὰ τὸν ἰδιωτικὸν τούτον ἄγρον κεῖται ὁ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Ὁ ἄγρός οὗτος, παρουσιάζων εἰς μέρη πολλὰ λίμνας· μικροτέρας καὶ σωροὺς περιτωμάτων, κατὰ τοῦτο διαφέρει τοῦ προπεριγραφέντος, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ φέρει ἐσκαμμένους καὶ ἀνοικτοὺς δύο τετραπλευρικοὺς λάκκους, τὸν μὲν μήκους μὲν 14 μ., πλάτους 10 καὶ βάθους 1,50, τὸν δὲ ὀλίγον μικρότερον. Τῶν λάκκων τούτων ὁ εἰς ὁ μεγαλύτερος εἶναι ἥδη πλήρης κοπράνων μέχρι τῶν χειλέων, ἀναδιδὼν ἀποφορὰν, περὶ ἧς μόνον ὁ ὁσφρανθεὶς δύναται νὰ μαρτυρήσῃ, ὁ δ' ἕτερος ἐτοιμάζεται ὅπως πληρωθῇ.

Κατὰ τὰ σύνορα τῶν ἀγρῶν τούτων διέρχεται ὁδὸς ἀγρο-

οὔχ μόνον ἀπλῶς, τὴν ἀχαριστίαν, ὡς καρπὸν ξηρὸν κρεμάμενον ἐπὶ θάλλοντος δένδρου, φαινόμενον ὥριμον καὶ διαλύμενον ὡς κόνιν, ἅμα τῇ ἐπαφῇ τοῦ δακτύλου. Ἀλλὰ τὴν ἀχαριστίαν ἐκφραστικὴν, πάνοπλον, πανηγυρικὴν καὶ συνοδευμένην πομπικῶς ὑπὸ τῶν προπηλακισμῶν καὶ τῶν ὕβρεων. Ἄ, τότε ἡ κακία εἶχεν ἀρχίσει νὰ φύηται, ὡς μύκης, ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Μιρχάν. Ἡ ὑγρότης τῆς ἐκχυθείσης χολῆς παρήγαγε τοῦτον τὸν μύκητα. Δὲν ἦτο ὥριμον τὸ φυτόν τοῦτο. Δὲν εἶχε σχηματίσει ἀκόμη σχέδιον ἐκδικήσεως. Ἀλλ' ἐνέβλεπεν ἐν αὐτῷ καὶ ἐδικαίου ἑαυτὸν διὰ τὴν μνησικαλίαν του. Δὲν ἔχρηζε τῆς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων συνειδήσεων δικαιοσύνης. Οὐδεμίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ συνηγορίαν ἐπεκαλεῖτο. Διότι περιεφρόνει πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ βαθέως ἐνστίχτου.

Ὅσον διὰ τὸν Σανούτον, οὗτος ἦτο πολλῷ δυστυχέστερος τοῦ Μαύρου. Ἐκεῖνος μὲν εἶχε παρὰμυθίαν ἐντὸς του, εὐρίσκειν ἁρμονίαν ἐν ἑαυτῷ, εἶχεν ἑαυτὸν σύμμαχον. Ἀλλ' οὗτος; Οὔτε τὸν Μαῦρον, οὔτε τὸν Σανούτον πλέον. Ὁ Μαῦρος δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τύψεις συνειδήσεως. Πάντα ὅσα ἐπραξεν, ἐπραξεν ὡς ὄργανον τυφλῶν, ἁμοῖον αὐτοδουλείας. Ἐθυσίασε τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Σανούτου· ὑπέταξε τὴν θέλησιν του εἰς τὴν ἐκείνου. Ἐπραξε ταῦτα, ὡς ὁ ὑποτασσόμενος εἰς τὸ ὑπερφυσικόν, ὅπερ δὲν ἐννοεῖ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἐρευνήσῃ. Ἐν ἑλλείψει ὑπερφυσικοῦ, ὁ Μαῦρος ὑπετάχθη εἰς τὸν Σανούτον, οὐχὶ διότι δὲν τὸν ἐννόει, ἀλλὰ δὲν ἤθελε

νὰ τὸν ἐρευνήσῃ. Ἡ ἐκπληκτικὴ καὶ ὑψηλὴ σχεδὸν μανία τοῦ ἀνδρὸς τούτου τῷ εἶχεν ἐμποιήσει ἐξ ἀρχῆς βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ὁ Μαῦρος ἦτο ἐνθερμος φύσις, περιεφρόνει τὸ καλὸν καὶ ἐπτοεῖτο πρὸ τοῦ κακοῦ. Εἰς τὰ ὅμματα αὐτοῦ ὁ Σανούτος εἶχε λάβει κολοσσαίας διαστάσεις, ἦτο φασματικῶδες ὄραμα, ὅμοιον μ' ἐκεῖνα, ἅτινα ἐνεφανίζοντο εἰς τοὺς παιδικούς ὀφθαλμούς του, ὅτε ἡ μήτηρ του τὸν ἀνέτρεφε μὲ μύθους περὶ μελανῶν γιγάντων, ζητούντων νὰ ῥίψωσιν ἀπὸ τοῦ θρόνου του τὸν Μωάμεθ. Ὅτε ὁ Σανούτος τὸν ἐξεβαίωσεν, ὅτι δὲν πιστεύει εἰς θεόν, ὁ Μαῦρος ἐνόμισεν ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ ἀγνωστον, ὅτι ἔλυσεν τὸ μυστήριον τοῦ ἰδεώδους. Διότι ἀπὸ πολλοῦ ἐπόθει διακαῶς νὰ εὔρῃ ὃν τι ἀνθρώπινον ἢ ἄλλο, κοινοῦν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἀλλαχοῦ, ὅπερ νὰ μὴ πρεσβεύῃ τὰ κοινῶς παραδεδεγμένα, ἀλλὰ νὰ ἀναπληρῇ αὐτὰ δι' ἰδίῳ σκέψεων. Ἀλλ' ἥδη τὸ ἀγνωστον τοῦτο ἐγνώσθη, τὸ ἰδεῶδες τοῦτο ἠρευνήθη, ἐξητηρίσθη καὶ διεσκεδάσθη, ὡς πᾶν ἰδεῶδες. Καὶ τότε ὁ Μαῦρος κατέστη δύσπιστος, ἀδιάλλακτος καὶ πειραματιστής. Ὁμολόγησε δὲ καθ' ἑαυτὸν, ὅτι μετὰ τοσούτων ἐτῶν σπουδᾶς ἦτο καὶ μέχρι τοῦδε τόσον ἀμαθῆς, ὅσον καὶ ὅτε ἐξῆλθε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ ἀνέβη ἐπὶ τῆς καμήλου, ἥτις τὸν ἔφερε μακρὰν τῆς πατρίδος του. Ἐξώμωσε πᾶν δόγμα, ἀπεσκοράκισε πᾶσαν πρόληψιν καὶ ἀνεγνώρισε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν ἐξ ἀρχῆς.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνθρώπος, ὅστις εἶχε φέροι τὴν ἐπιστολήν,

τική φέρουσα εἰς τὰ παρακείμενα τῶν δημοτῶν κτήματα, εἶναι δὲ μάλα διαδρακτική ἡ ὁδός. Αὕτη ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν ἀγρῶν τούτων περιορίζεται διὰ χάνδακος ὅσον ἡμίσεως μέτρου πλάτους καὶ ὁμοίου περίπου βάθους. Οὗτος ἄλλοτε μὲν ἐχρησίμευε βεβαίως πρὸς παροχέτευσιν τῶν πολλῶν τῆς βροχῆς ὑδάτων· νῦν ὁμῶς, πληρωθεὶς ἐκ τῶν ὑγροτέρων μερῶν τοῦ ἰδιοτρόπου λιπάσματος, κεῖται ἄχρηστος· διότι ὁ ἥλιος ἐξήρανε τὰ ὑγρά ταῦτα μέρη κατὰ μικρὸν, καὶ παρέκάλυψε τὴν περαιτέρω αὐτῶν ῥοήν, καταστρέφας οὕτω τὸ ἔργον τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀπέναντι ὁρίου τῆς ὁδοῦ, κατὰ τὸ μέρος ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ἐνθα αἱ ἀκαθαρσίαι εἶναι ἀφθονώταται, ὑπάρχει φρέαρ ξηρὸν βαθύτατον, οὗ τὸ στόμιον κεῖται ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς γῆς.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ μέρους τούτου ἐνεθύμησε τῇ περιπλανωμένῃ ἐπιτροπῇ τὰ ταξίδια τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τὴν διὰ τῆς Σκύλλης καὶ Χαρύβιδος διάβασιν. Καὶ ἐφαντάσθη αὕτη ὅτι οἱ τὴν νύκτα ἐκεῖθεν ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν τολμῶντες νὰ ἐπανακάμψωσι, κινδυνεύουσι διπλοῦν κίνδυνον· ἢ τούτέστιν νὰ πέσωσιν εἰς τὴν δίνην τῆς Χαρύβιδος, ἢ νὰ περιπλακῶσιν εἰς τοὺς πλοκάμους τῆς Σκύλλης. Καὶ πράγματι, ὅσα ἡ φαντασία παρέστησε τῇ ἐπιτροπῇ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν προκειμένων, ἐβεβαίωσαν πολλοὶ τῶν παρακολουθούντων παροίκων, διηγηθέντες ὅτι ἄνθρωποι ἔπεσαν ἐν τῷ φρέατι. Τὴν ἀλήθειαν τούτων οὔτε ἐξετάζει ἡ ἐπιτροπή.

Παρατηρεῖ δὲ μόνον ὅτι, ἐξ ὧν ἤκουσε παρὰ τε τοῦ ἐπιστάτου τοῦ νεκροταφείου, παρὰ τε τοῦ ἱερέως καὶ παρὰ παροίκων τινῶν, αἱ ἐκεῖ λίκναι τῶν δυσωδιῶν μεγεθύνονται ἐν γνώσει τῆς ἀστυνομίας. Πολλὰκις παρ' αὐτῶν παρεκλήθη ἡ ἀστυνομία, καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν ἐτι διευθυντοῦ, νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἄρσεως τοῦ δεινοῦ, ὅπερ ἀναγκάζει πάντας μὲν τοὺς κατοίκους νὰ φεύγωσι μακρὰν ἄμα τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, τοῦ δὲ φύλακος τοῦ νεκροταφείου νὰ ἀφῇνωσιν αὐτὸ

ἔρημον· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ πάντοτε ἐκώφευσεν, ἐπειποῦσα βεβαίως· βοᾶτε, τοῦτο γὰρ ὑμῖν ἴδιον. Καὶ τοῦτο, πιθανώτατα, διότι ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία δὲν εἶχεν ἐτι κατορθώσῃ νὰ μεταφέρῃ μέχρις αὐτῆς, τὸ κατὰ τὸ 1854 τυπωθὲν βιβλίον, οὗ ἐπιγραφή «Συλλογὴ ἀστυνομικῶν διατάξεων».

Μετὰ τὴν μικρὰν καὶ ἀσθενεστάτην περιγραφὴν τῆς λίμνης ταύτης τῶν ἀνθρωπίνων περριττωμάτων, ἡ ἐπιτροπὴ ἐρωτᾷ ἤδη τὴν ἐταιρίαν, ἀλλὰ μετ' αὐτῆς καὶ πάντα κάτοικον τῶν Ἀθηνῶν· Πῶς εἶναι δυνατόν εἰς ἀπόστασιν 300—500 μ. ἀπὸ τῆς κυρίως πόλεως, παρὰ ὀλόκληρον συνοικίαν, ἐν ᾗ κατοικοῦσιν ἄνθρωποι, οὐχὶ λεπτοί, ἀλλὰ ἐργατικοί, ἐργατικώτατοι, ἐν χώρῳ κειμένῳ μέσῳ διαφόρων κτημάτων καλλιεργουμένων ὑπὸ ἐνοικούντων ἀνθρώπων, παρὰ τὰ ὅρια ὁδῶν μάλα συχναζομένων ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ὀπισθεν ὑπὸ νεκροταφείου συνηθέστατα ὑπὸ ἀνθρώπων ἐτισκοπτομένου, — πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Ἀρχὴ νὰ ἐπιτρέπῃ παρομίας — ἔστω ἀσχημίας· πῶς δὲ ἡ Ἀστυνομία, ἡ ἡ τὰ τῆς ὑγείας τῆς πόλεως διαπεπιστευμένη ὑγειονομικὴ ἐξουσία, ἐν γνώσει οὖσαι, κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν παροίκων, δὲν παρεκάλωσαν αὐτάς; Παράκαλεῖ δὲ ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὴ ἐπιμείνῃ ὁ θελήτων νὰ ἀποκριθῇ, λέγων ὅτι, τὰ κόπρανα καὶ τὰ θνησιμαῖα ζῶα, ἐρρίφθησαν ἐκεῖ πρὸς λίπανσιν τῶν ἀγρῶν, — ἀποκρισὶν ἄλλως, ἥτις εἶναι καθ' ἑαυτὴν φοβερὰ· διότι ἡ ἐπιτροπὴ εὕρισκε τὴν ποσότητα τῶν ἐκεῖ συλλεγεῖσθαι ἀκαθαρσιῶν τόσο μεγάλην, τὸν δὲ τρόπον τῆς συλλογῆς τόσο ἐκτακτον πρὸς λίπανσιν, — ἀφοῦ φυλάττονται ἐν λάκκοις μεγάλοις, — ὥστε οὐδὲ πρὸς στιγμὴν θὰ ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ, — ἂν καὶ ὁμολογῇ ὅτι ἐλάχιστα εἶναι δεινὰ περὶ τὰ γεωργικά, — ὅτι ἡ ἀφθονία ἐκεῖ τῶν ἀνθρωπίνων περριττωμάτων ἐχύθη ἐκεῖ πρὸς βελτίωσιν τῆς νεότητος τοῦ χρώματος τῶν ἀγρῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

κατέβη εἰς τὸν θάλαμον καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Σανουτον. Οὗτος δὲ τὴν ἤνοιξε καὶ ἀνέγνω·

«Φίλτατέ μοι κόμη,

Σὰς γράφω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐπὶ τοῦ πλοίου μου. Πλέω ἀντικρὺ τῆς παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὀλίγα μίλια μακρὰν τῆς Πάτμου, ὅθεν ἀνεχώρησα σήμερον.

Εἶχον ἀπέλθει εἰς Πάτμον, ἵνα ἀνακαλύψω τι περὶ τοῦ γνωστοῦ προσώπου. Εἶχον μάθει ὅτι εὕρισκετο ἐν Πάτμῳ.

Ἐπεσκέσθην τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, περίφημον καὶ ἀρχαιότατον ἱδρυμα. Ἐντούτοις οἱ μοναχοὶ οὗτοι καυχῶνται ὅτι εἶναι αὐτόνομοι, ὅπερ ἄδικον. Θὰ τοῖς ἐπιτρέψῃτε, φίλτατέ μοι κόμη, νὰ ἀπολαύσωσιν ἐπὶ μακρὸν ἐτι τῆς αὐτονομίας των, ἀφοῦ ἔχετε ἐκστρατεύσει μὲ τοσοῦτον ἰσχυρὸν στόλον, ὥς ἤκουσα; Συγχωρήσατέ μοι τὴν παρέκβασιν ταύτην, καὶ κατωτέρω θέλω ἐπανέλθει εἰς τὸ πρόσωπον περὶ οὗ πρόκειται. Εἶναι δικαιοσύνη νὰ ἀρχώσιν οἱ μοναχοὶ πολιτικῶς μιᾶς νήσου ἐν τῇ Ἀνατολῇ; Εἰς τί χρησιμεύουσιν οἱ στρατοὶ καὶ οἱ στόλοι τῆς Βενετίας, ὅτε τὰ παράλια καὶ αἱ νῆσοι τῆς Μεσογείου ἔχουσιν ἄλλη ἄλλον δεσπότην; Πῶς δυνάμεθα νὰ θαλασσοκρατῶμεν, ὅταν δὲν ἀρχώμεν τῶν νήσων καὶ παραλίων; Ὁμιλήσατε περὶ τούτου μὲ τὸν ἀγαθὸν Πέτρον Ζιάννην; Τί σὰς εἶπεν; Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τοῦτο. Πρὸς τί λοιπὸν ἐξεστρατεύσατε καὶ τὴν φορὰν ταύτην, ὅταν θὰ ἀναγνωρίσητε προνόμια ἐδῶ καὶ ἐ-

κεῖ; Καὶ μάλιστα προνόμια εἰς τοὺς καλογήρους τῆς Γραικικῆς ἐκκλησίας. Μεταφέρατε ἐκ τῶν νήσων τοῦ Ἀδριατικοῦ κατοντάδας τινὰς Βενεδικτίνων καὶ σπειράτέ τους εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Τοῦτο θὰ ᾔτο καλόν. Εἰ δ' ἄλλως ἐπιβάλετε εἰς τοὺς βαθυπύργωνας τούτους τράγους τῆς Ἀνατολῆς νὰ μνημονεύωσι τὸν Πάπαν ἐν ταῖς τελεταῖς αὐτῶν. Ἄν ὁμῶς δὲν συναινῶσι, καταλύσατε τὴν ἀλλόκοτον ταύτην δημοκρατίαν τῶν ῥάσων τὴν φυτρώσασαν παραδόξως εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Δὲν μᾶς ἀρκοῦσι τοσαῦτα ἄτοπα καὶ παράδοξα, ὅσα μένουσιν εἰσαεὶ ἀνερμήνευτα παρ' ἡμῖν; Μᾶς εἶλεπε προσέτι καὶ ἡ ἀλλόκοτος αὕτη δημοκρατία τῶν καλογήρων! Ἀλλ' ἀρκούντως ἐξετάσθην περὶ τούτου.

Ἐπανερχομένη δὲ εἰς τὸ προκειμένον, σὰς πληροφορῶ ὅτι δὲν εὗρον τὴν ζητούμενην, ὅπως κατ' ἀρχὰς ἠλπισα. Ἀλλ' ἂντ' αὐτῆς ἐγνώρισα μοναχὸν τινα, ὅστις τὴν εἶχε γνωρίσει. Μ' ἐπληροφόρησε δὲ οὗτος ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἦτο τῷ ὄντι ἐν Πάτμῳ αὕτη καὶ εἶχεν ἐνδύθῃ τὸ σχῆμα τῆς μοναχῆς. Ἀλλ' αἰφνιδίως πρῶταν τινὰ ἐφόρεσε πάλιν τὰ κοσμικὰ ἐνδύματα καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Πάτμου. Ὡς ἔμαθε, μοὶ εἶπεν ὁ μοναχός, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς χωρίον τι, οὗ τὸ ὄνομα δὲν εἰζεύρει, καὶ κατ' ἄλλους μὲν ζῇ αὕτη εἰσέτι, κατ' ἄλλους δὲ, καὶ αὕτη εἶναι ἡ πιθανωτάτη γνώμη, ἀπέθανεν. Ὡστε, ἂν τοῦτο ἀληθεύῃ, συγχωρήσατέ τιν, φίλε μου, καὶ μὴ ἀνησυχεῖτε πλέον περὶ αὐτῆς. Δὲν αἰσθάνομαι οὐδὲ τὴν δύναμιν νὰ σὰς συλληπῇ. Αἱ φίλαι καὶ αἱ ἐρω-

ΕΠΕΡΑΣΑΝ

Ἐπέρασαν καὶ ἡ γιορταῖς, Χριστούγεννα καὶ Φῶτα,
τ' Ἀη Βασίλη ἡ γιορτὴ, καθὼς καὶ τ' Ἀη Γράνη·
καὶ πάλι ὁ Χριστοῦλης μας ἔγενήθηκε σὰν πρῶτα,
καὶ πάλι τὸν βαπτίσαμε ἐκεῖ Ἰορδάνη.
Νισάφι πιὰ Πανέλληνες, ἡ τόση τεμπελιά,
ἡ τούρταις, τὰ Καλλήμερα, τὰ γλέντια, τὰ βιολιά.

Ἐκεῖνο τῶν Ἀγίων μας τὸ φοβερὸ ἀσκέρι
ὡσὰν ἀκριῶν ἔπεσε ἀπάνω ἑστὴν Ἑλλάδα,
καὶ μᾶς ἀφίνει πάντοτε χωρὶς δουλεῖα ἑστὸ χέρι
πότε Ἀγίου ὄνομα, καὶ πότε ἡ λιανάδα.
Τί διάβολο! ἐδῶ καθεὶς εὐρέθηκε ν' ἀγιάσει,
κι' ὁ ἥλιος μόνο ἔγινε γιὰ τὴ δική μας πλάσι;

Ὡ σὺ, λιανάδα ποθητὴ, καὶ σὺ, Ἀγιοσύνη,
ἀφήσατε, παρακαλῶ, τοὺς Ἑλληνας ἡσυχούς.
ἂν σεῖς γιὰ ἴγιο λείψετε ἀπὸ τῆ Ρωμροσύνη,
βεβαίως τότε ἐγὼ δὲν θ' ἀραδειάζω στίχους.
Ἀφήσατε ἀπ' ἐπάνω μας νὰ φύγῃ ἰλίγη φώρα,
καὶ τότε ξαναέρχεσθε μὲ εἰς τὴ δική μας χώρα.

Βρὲ ἦλπε μου, βρὲ Φοῖβέ μου, βρὲ κύριε Ἀπόλλων,
γιατὶ τὸ ζηλευτὸ σου φῶς ἐδῶ νὰ συγκεντρώνῃς;
ὦ! χύσε τὰς ἀκτῖνας σου ἑστὸν παγωμένον Πόλον,
κι' ἂς γίνουμε κι' ἐμεῖς γωνιά κατεψυγμένης ζώνης,
νὰ πῆξουν τὰ πελάγη μας, νὰ πῆξουν τὰ νερά μας,
ἀλλὰ νὰ πῆξουν μὲ αὐτὰ καὶ τ' ἀπηκτα μυαλά μας.

μέναι παρέρχονται, φίλε μου, καὶ αἱ ἀναμνήσεις, ἂς κατα-
λείπουν ὅπισθ' ἐν τῶν συσσωρεύονται ἐν τῇ μνήμῃ, ὅπως τὰ
κόκκαλα ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, καλύπτονται καὶ ἐπιπροσθῶσαι
ἀλλήλας. Ἀγνοῶ ἂν ἐν τῷ ὑμετέρῳ μνημονικῷ ὑπάρχει ἀρ-
κοῦσα τάξις καὶ διευθέτησις, ὥστε νὰ δύνασθε νὰ διακρίνητε
ἀναμνήσιν ἀπὸ ἀναμνήσεως, συνείροντες αὐτὰς εὐκρινῶς. Τὸ
κατ' ἐμὲ, εὐγνωμονῶ πρὸς τὴν φύσιν ὅτι δὲν μοι ἔδωκεν ἀρ-
κοῦσαν μνήμην. Φρονῶ δὲ ὅτι ἡ καλὴ μνήμη ὀφείλει νὰ εἶναι
καλὸν χωνευτήριον, ὡς ὁ στόμαχος, ὅστις δέχεται παντοῖα
ἐδέσματα, χωρὶς νὰ ἐνθυμῇται τὰ εἶδη αὐτῶν. Αὗται εἶναι
αἱ παραμυθίαι, ἂς εἶχον νὰ σᾶς ἀποτείνω.

Περιμένω ἐπιστολὴν σας εἰς Πάτρυν, ὅπου θὰ ἐπανέλθω
μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Σκοπῶ νὰ ἀσκήσω προσήλυτισμὸν παρὰ
τοῖς κατοικοῖς αὐτῆς. Ἄν κατάρθουν νὰ πείσω τινὰς αὐτῶν
νὰ στασιάσωσι κατὰ τῶν καλογήρων! Μὲ κατέλαβε μανιώ-
δης ἐπιθυμία νὰ κατακτῇ τὴν νῆσον ταύτην. Εἰ δὲ μὴ,
εἰς οὐδὲν ὠφελῶ.

Σοῦ ἀσπάζομαι τοὺς δύο ὠρχίους ὀφθαλμούς.

Καικιλία».

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἡ γυνὴ ἥτις εἶχε γράψει τὴν
ἀνωτέρω ἐπιστολὴν, ὡς πρόσχημα καὶ ὡς δέλεαρ μόνον εἶχεν
ἐπιδείξει πρὸς τὴν μοναχὴν Ἀγάπην τὸ ἐπιστόλιον, ὅπερ ἔ-
γραψεν ἐνώπιον αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν προυτίθετο νὰ τὸ πέμψῃ.

Σύρτε καὶ σεῖς ἀπ' τοὺς Ρωμηοὺς, κορμιά τρισαγιασμένα
τὸ ὄνομά σας ἂς γραφῇ κι' εἰς ἄλλα καλανδάρια·
ἐμεῖς νὰ ἔχουμε πολλοὺς, κι' οἱ ἄλλοι οὕτε ἓνα;
ἀπ' τὰ φιλιὰ μας ἔχόρτασαν τὰ θεῖά σας ποδάρια.
Ἀπὸ ἀγίους πλημμυρεῖ ἡ κάθε ἐκκλησιά....
ὦ! ἂς γενοῦν κι' οἱ Ἀγιοὶ μὲ ἄλλους μοιρασσιά.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀγαπηταῖς μας Σχόλαις,
ἐφάγαμε καὶ ἤπιαμε μ' ἀξένοιαστη γαλήνῃ,
καὶ τώρα ἂς δουλέψουμε μὲ ζῆλο ὅλοι κι' ὅλαις,
νὰ ἴδουμε κι' ἡ πολιτικὴ τί διάβολο θὰ γίνῃ!
Θὰ πέσῃ κι' ἡ Κυβέρνησις, ἡ θὲ νὰ στέκῃ ντουρα;
ὦ! ἔλα, ἄρχισε, Βουλὴ, ν' ἀρχίσῃ κι' ἡ μουρμουρα.

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπιτροπὰς συνέστησεν ἡ ἀντιπολίτευσις διὰ νὰ κανονί-
σωσι τὰς εἰσακτάς οἰκονομίας ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τῆς
Κυβερνήσεως· ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι δὲν ἀρκοῦσιν αἱ πέντε ἢ
ἕξ ἐπιτροπαὶ αὐτῆς· καθῆκον ἔχει νὰ οἰκονομήσῃ καὶ ἄλλα
πολλὰ κακῶς κείμενα παρὰ τῇ Κυβερνήσει καὶ τοῖς φίλοις
αὐτῆς, ἄνευ τῆς διορθώσεως τῶν ὁποίων θὰ εὐρίσκη πάντο-
τε ἐνοχλήματα εἰς τὴν πορείαν τῆς. Ἀνάγκη ὅθεν νὰ συ-
στήσῃ καὶ ἄλλας ἐπιτροπὰς, αἱ ὁποῖαι νὰ συσχεθῶσι περὶ
τῶν εἰσακτέων οἰκονομιῶν εἰς τὰς ἀμειλίκτους εὐφυλολογίας
τοῦ Καλλιγᾶ, εἰς τὸ αὐθαδὲς ἐξάπλωμα τοῦ Ῥάλλη ἐπὶ τοῦ

Κατεσκεύασε δὲ ἄλλην ἐπιστολὴν, πολὺ μακροτέραν, καὶ
τὴν ἐπέμψεν πρὸς τὸν Μάρκον Σανούτον.

Οὗτος δὲ τὴν διήλθε δις ὅλην, μετ' ἄκρας προσοχῆς, κα
ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σύννοος.

Εἶτα δὲ ὑψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κομιστήν.

— Τίς σοὶ ἔδωκε τὸ γράμμα τοῦτο, φίλε μου; τὸν ἡρώ-
τησεν.

— Ἡ κυρία Καικιλία, ἐξοχώτατε.

— Ἡ ἰδία;

— Ἡ ἰδία.

Ὁ Σανούτος ἐσκέφθη πάλιν.

— Καὶ σοὶ παρήγγειλε νὰ μοὶ τὸ φέρῃς;

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Μὲ τί πλοῖον ἦλθες;

— Μὲ τὴν σαλοῦπαν τῆς κυρίας Καικιλίας.

— Πόσα πλοῖα ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της αὐτή;

— Δύο. Τὴν γαλέραν, καὶ τὴν σαλούπαν, μὲ τὴν ὁποίαν
ἦλθε.

— Ἀλλ' εἴξευρες ὅτι εἶμαι εἰς τὴν Σαντορίνην;

— Ἐσυμπέρανα, ὅτι αὐτὸς ἦτον φυσικὰ ὁ δρόμος τῆς
ἐξοχώτητός σας.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.